

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES D' UNA SOCIETAT DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número. 2 céntims.
 Fora de Palma » 2 1/2 »
 Números atrassats » 4 »

Sonará cada dissapte, si té vent a sa flauta.

S' envían es números a domicili, tant a dins Ciutat com a ses Viles, pagant per adelantat a s'Administració (Cadena de Cort n.º 11), 1 pesseta a conte de 16 números.

SA VEREMA.

Ja hi som de plè a ses mésses des vermá; ja travessam sa temporada en que Mallorca aplega sa séua cullita més important y abundosa.

Enguañy, gracies a Déu, ses viñes han tengut s'aygo del cèl qu' havian de mestè; y encare que primes y adolides de sa sequedat d'altres añades, axí matex han alsat l'uy, y donarán per tot un regular esplèt.

Sortint es sòl, p'es camins vesinals y de travessa s'en van de bon matí cap a ses viñes, llargues fileres de carros plens de cubells y portadores, y hey cantan estòls d'alegres vermadors que amb sa senaya y es trinxet, tots delitosos, s'en van a comensá sa feyna.

Arriban a sa viña, y cadascun empren sa séua retxa: cauen a senayades a dins ses portadores es blanchs calòps y moscatells, ses grògues panses, es rossos girons, es batistes y fogonèus negres com una mora.

Es pareyé arruxa es bestia, truginant carretades a n'es cup; li ajudan es trepitjadós a buydá a dins s'afolladó ses portadores; y s' sent es degotá d'es vi a dins es cup, amb un renou semblant a n'es que fan quant ratjan ses canals, derrera una brusca espessa.

Es señó ó l'amo de sa viña marcan a sa paret amb un carbó ses carretades, lo matex qu'un atlòt fa *palos* a s'escola; y mentres miran alegres que sa filera de retxes negres torna llarga, sa señora ó sa madona trian de part es rehims de grans més gròssos y madurs, per fernè penjoys y panses.

Es cup s'anirà omplint fins a ses pòsts y romandrà tapat y quiet per uns quants dies; llavò es such prendá es bull, y arribará s'hora de destapá grifons, trascolant es vi a dins tonells y botes congregades.

Tothom tastará es vi novell; sa madona farà una calderada d'arròp més dols que sucre; si es vi es sortit bò, l'amo esperarà tranquil que comparescan compradós y patrons de barca, que

l'hey demanin per embarch; ó sino, l'abocarà dins s'alambí y umplirà pipes d'esperit que axí matex sabrá vendre a bon preu demunt es Moll.

Com vendrá a la fi, prou s'en haurá omplit sa bossa; y d'una corterada de terra, anem a un dí, que abans de ferla viña li dava no més unes quantes corteres de blat ó de civada, ó tantes barcelles de metles, n'ha trèt cent ó dos-centes lliures, ó més, netes, després de pagá tota sa feyna de sa viña.

¡Quants n'hi ha de pagesos que, de pochs anys a n'aquesta part, han alsat xella y s'han fèt homos, desque sa viña jove que plantáren los fa esplèt! ¡Quants n'hi ha qu'han duplicat, y altre tant més, es valor de ses séues terres, plantant viña! Que respòngan, entre altres, molts de felanitxés y manacorins y porrerenchs qu'han feta viña jove.

Y mentres tant, si giram fuya, y just que no més sia de pensament donam una uyada a ses viñes de Fransa y a moltes de per España, veurán es nostros uys un espectacle de mort y de misèria, que fa pena. Per totes aquelles viñes d'allá-d'assá la mar, s'hi ha estesa una plaga destructora: un animaló casi invisible, sa assoladora *filoxera*, ha ferit de mort ses rèls y ses sarments; y aquelles verdes tanques que cad'añy amb so séu abundant esplèt omplian sa bossa de son amo, parexen ara èrms y pastures, com si un buf malehit n'hagués passat per demunt, y hagués estroncada sa séua fèrtil abundancia.

¿Que seria Mallorca, Déu no'u vulga, es dia que aquesta plaga terrible s'en vengués? ¿Qui pòt calculá sa fam y sa misèria que de totduna mos duria? Es-glaya es pensarhi, imaginant no més ets axams y ses barcades de gent que s'en anirían a cercá pa, fora Mallorca.

Y sa plaga pòt vení, a manco pensá, per descuyt ó mala cura. Qu'hey fassan, de tant en tant, un pensament demunt axò ets amos de viña mallorquins: y si llavò encare no los futx s'indiferencia y sa peresa, y los ne vé cástich, no's podrán escusá de que, quant era s'hora, no hajan estat sermonats y advertits abastament.—UN AYGODÉ.

CARTES ESTRAVIADES.

II.

Biní-Algá 13 Setembre de 1880.

MON BEN VOLGUT AMICH: He rebut sa téua, fos qu'es carté tengués pò a una reprensió de s'Administradó de Corréus, fos qu'en tengués ja moltes que repartí a n'es nostro barrio, (perque has de sebre qu'aquest belitre sab ferne embassada); lo cèrt es qu'ha arribat d'hora, no tant emperò, que moltes còses de ses que me contas no les sabés ja per mèdi de L'IGNORANCIA. Nòltros, hòns, gracies a Déu, y amb molt de desitx que vòltros pugueu dí altre tant.

Com pòts suposá, he llegit sa téua en reunió; y mestre Pèp, es sollerich, quant ha sentit que es Directó de L'IGNORANCIA s'havia casat es dia de Sant Bernat, diada en que a Palma hey hagué tantes desgracies, mos es sortit amb aquesta:

—Foy, foy, akest señó, no devia havé sentit cuntá may es cás des frare.

—¿Y com va essè, mestre Pèp? li preguntárem tots.

—Foy, era un homu ja d'edat y servia de Vicari a un publet ahont hey havia moltes discòrdies entre matrimonis per causa d'es vòts, y un dia ke'l havian pusat de mal humó, pujá dalt sa trona per duná ses fèstes, com es costum a la pagesia, (a Ciutat ja no'n fan cás perke molts no vòlen sebre quin Sant fa fèsta si no s'hi pòden umplirsé sa panxa), pren es calendari y cumensá d'akest mòdu: «Devòt auditori: dilluns es Sant Bernat qui guarda de febres y de maldecaps, y qui no lus té, lus cerca.»

Encare tots reyem de sa sortida de mestre Pèp, y Don Querques ja li fé aquesta pregunta:

—Mestre Pèp, ¿com heu fariáu vos per trèure d'es fanch s'Ajuntament de Palma?

—Foy, refoy. Are d'estiu seria fácil de fé; però en arribá s'hivèrn, en no trèurel fora de ses murades, no hey vetx remey.

—¿Y que fàriau per fé economíes?

—Lu ke fèya un des méu pòble, molt aficiunat à cans de bòu y carregat de dèutes: quant ets infants pluravan de bònveres perke no havian dinat, ni à la casa hey havia de ke supá, prenia sa guitèrra, lus fèya ballá fins ke ses camès no'n vulian pús y llavò lus enviava à jèure. Ja ke à Ciutat l'han dada en ballá *buleros* à cada carré, pagaria sa música à compliment perke no tengues sin peresa d'inflá y la tendria sempre à la Sala. Quant es serenus, municipals, mèstres d'escòla, empressaris y demés empleats, demanarian dubblés, lus fèria ballá *buleros* y lus descuntaria un tant per cada un; axí fèria ecunumíes y dunnaria gust à n'es pòble ke es lo k'ha de fé tot bòn Ajuntament; perke axò de apagá fanals qui no fan llum y de llevá empleats perfandos, es cercá na Maria per sa cuyna.

—Dexau aná ses vèrbes y esplicaumos es vòstro plá d'agricultura-municipal.

—Lu primé ke fèria per duná impuls à s'agricultura, seria destiná sa plassa de tòrus ó viveru; però nu vuldria ke s'hurtulá venés ses plantes per conte pròpi ó les dugués à sembrá à un'altra part, y molt méns ke en lloch d'etsecayá s'en anás à cavá còls à n'es séu hort. Faria molt de planté d'*eucalyptus* perke es abre qui fa fugí sa pèsta, y dins Ciutat n'hi ha molta, tanta k'ha mòrt tots es k'havian sembrat à n'es Banch de s'Oli, la Rambla, es Born, y més n'hi hagués haguts.

—¿Y còm heu fàriau per plantá Ciutat?

—Foy, foy; ara vuldria vustè ke m'en anás de carré en carré, fènt clòts per pusá figueres y nugués? ¿No tròba vustè ke n'hi ha abastament? Vaja devés Cort, lloch molt apropiat per ausines, y n'hi veurá de bòn; bé que segons he sentit dí, no vòlen renuvá aquells empedrats perke esperan aprufitá akelles encletxes tant prònta còm se formi sa Suciedat pructectora de ses plantes; pèrke à sa d'ets animals..... are li fan es mánec.

—¿Y p'es Sindicat qu'hey fàriau?

—Allá, viña. Y daria bòn conte. Y axò ke nu més haurian de pusá sa sarmen y tapá en dia d'humit. Dins Ciutat hey ha terrenus ke darian cent per ú, si lus destinavan à cultivu, y més ara ke diven si s'Ajuntament farà aygu. Es pructe nu més d'ets ases ke se purian mantení entre es Mercat y es Born, si heu sembrassen de vert, bastaria per suprimí es dret de pòrtes.

—¿Y d'es municipals qu'en fàriau?

—En lloch de festetjá amb ses criades, ó mirá de lluný còm ets atlòts fan nadá es cans dins sa fònt de ses Turtugues, quant hey ha aygu, lus fèria cavá. Perke axò de ke ténguen esment á detení es carretés qui van depressa per dins Ciutat, impedí ke tirin bròu demunt es qui passan, pusá seña à ses

dònes qui mòven escándul y à n'ets atlòts ke tiran pedres, es demaná pères à un aspré.

—¿Y carabasses que no'n fàriau?

—Foy, ¿no tròba vustè ke bastan per molts de pares ses ke replegan devés Muntission ets estudiants vayvés? Jò tench un nebot qui ja'n passetja tres y ses ke li surtirán en plòure. Are, segons diven, escriu à un diari pulítich, furesté y ha dextat aná s'estudiá y s'aná à missa, ke es lu més trist. Ja valdria més ke sa mare, ke es una pòbre viuda, en lloch de darli llibres, l'hi hagués dat un'axada: axí seria un bòn hurtulá y no afruntaria es ròllu esgriguent despropòsits y heregies. Jò antes creya ke à n'es diaris nu més hey escrivian es sábis qui representavan s'upinió pública, però are vetx ke donan gat per llebra, y es pòble tontu, encara ke unes vegades l'hey donan fret y altres calent, su beu tot y heu tròba saburós: no's estrañy si llavò li fa maldeventre.

—Mèstre Pèp, vos tendreu que perdoná, si parlau p'es diaris que surten dins Palma.

—Don Querques, jò no l'hauré de perduná perke no m'ha agraviat. D'axò de diaris ja'n parlarém un altre dia, ke per anit ja's tart, sa dòna es tota sola à casa y té s'infantó malalt. Si vòlen rès de Sòlle, pens ke hey hauré d'aná; parex ke m'han fèt repartidó de cunsums. Ja no m'en mancava altre. Bòna nit tengan.

Axí va acabá sa sessió, y jò acabaré aquesta carta encarregante memòries de tots per la ignorantel·la, y dispòn d'es téu amich.

GIL MIR,
Mayòl de la Vila.

DESAYRES À UNA ATLOTA.

(SONETO DE PEUS FORSATS.)

Atlòta, tu no'm còstas un gemèch,
Perque amb tu de tenrures son molt crich,
Sòls son quatre candongues lo que't dich,
Sòls que téngues judici es lo que't préch.

Ni en tu pens còm me colg' ni còm m'axéch;
Ni hey pens encara quant devant t'estich:
¡Mira si des téus dengues poch m'en pich!
¡Mira si p'es téus dengues molt poch péch!

Amb lo matex que'm pagas també't pach;
No't penses que'm pòs dòl, si no't'en duch,
Que estaré molt milló sense tal drach.

De pèdrat m'en enutx tan pòch còm puch,
De tots es téus desprècis jò m'en
Y em rich des téu partit tan rich còm ruch.

† DE D. GUIEM ROCA.

RAM DE GUYNA.

TRACTAT dispòst y ordonat per un còck molt instruit en còses de paladá y ventrey.

XVII.

CONÍ Ó LLEBRA AMB SEBA.

Sofregirás una tayada de sobressada fins y tant que haji dextat tota sa sustancia, y després de sofregit es coní ó llebra posel dins un plat. Llavò amb so matex such d'es coní sofregirás seba, afeginthi òli y xuya, procurant qu'hey haji fúria de foch y destapant sa pella à fi de que sa seba prenga coloret; y en essè mitja cuyta hey posarás es coní ó llebra amb tota casta de veria; y, si vòls, també hey pòts posá fruyta quant ja sia cuyt. Trempeu amb espícies y cañella, y à sa taula.

Aquest mateix aguiat se pòt fé amb carn d'añell, en llòch de cassa.

XVIII.

TORTS ROSTITS AL AST.

Posarás seym dins una cassòla amb sobressada esmenussada y després de sofragida treurás totes ses miques, y hey posarás es torts ensalgats de pebre-bò y sal picada, amb un parey de cabesses d'ays senceres, si n'hi vòls.

Los dexas rostí, los trempas, y à sa taula.

XIX.

PEIX TORRAT.

Unta es peix d'òli, sal y pebre bört; y després de torrat à ses esgrelles y compòst dins una grexonera, li espargirás such de llimona y òli, y dexal còure amb foch de carbó.

XX.

PILÒTES DE CARN.

Capolarás sa carn crua, juntament amb grells y juavért; trempeu amb espícies, òus y sal corresponent. Fé ses pilòtes amb ses mans bañades de vin-blanch; y després de fèta salsa de llet de metla amb espícies hey compondrás ses pilòtes à dedins y les courás.

XXI.

SEBES FARCIDES.

Agafa sebes de bòn pom y trèules es cò de manera que sòls quedin ses tres ó quatre camies foranes. Les umplirás de picat y després les sofregirás amb òli dins una cassòla ó graxonera fins que trègan coló. Després hey posarás bròu ó aygo calenta sòls que les tap y sia bastant per còurerles. Trempeu d'es-

pícies y sal, gírales de tant en quant, y en essè cuytes pòselos cañella.

XXII.

COSTELLES DE MOLTÓ.

Després de sofregides posahi seba tayada, tomátiga y fuyes de lloré amb ses espícies corresponents, à fi de darlos un bon gust; y en essè cuytes, à sa taula.

XXIII.

NEULES ENSUCRADES.

Per un aumut de farina bona de xexa, hey posarás dues lliures y dues unses de sucre, dos ous, sa cloveya d'una taronja y sa d'una llimona, rayades, y si vols un pols de cañella. De tot ben remanat s'en fa pasta clara com amidó, y s'en posa una cuyrada cada pich, dins es neulé. S'en pòden fé doscentes per cada aumut.

XXIV.

CARAMETLOS.

Posarás es sucre clarificat à punt de caramèllo, y l'escamparás demunt una pòst llisa untada d'oli de metles dolses. Y en essè hora, tayalós à n'es téu gust.

(Continuará.)

UN SEÑÓ RICH.

¡Pòbre señó!

Estich que no'm puch sufri;
Jò'm daria à Llucifé;
Me tròb sense cap doblé
Ni sé d'hont m'han de vení.

¡Un señó com jò estarsé
Sense un doblé à sa butxaca,
Y vatx amb tanta casaca
P'es carré à passetjarmé!

Ditxós si no hi tench d'anà
Amb so ventre plé de vent:
Devegades, de talent,
Estich que no'm puch servá.

Qualque pich, de tot lo dia,
Es gat no surt des fogó:
¡Y vatx amb tant de bastó,
Tanta randa à sa camia!

Calsons de paño ben fi,
Calsat lluent, fét à mida,
Y sa panxeta pansida
Que no té res que pahí.

He hagut de posá à peñora
Es cotxo; y à n'es cotxé
L'he engegat, por poré fé
Un vestit à sa señora.

Estich com es dit petit
De magre, sense menjá:
¡No hagués pensat à jugá!
¡Cavall d'òros malehit!

Dia que puch menjá sopes,
Ja'm parex que un convit fas:
¡Jò, qui dava aquells dinás!.....
¡Malviatje es sis de copes!

M'han embargada sa casa
Y m'han posat à s'encant
Son Uyastre y Son Guilant.....
¡Y tot per un rey d'espasa!
Sòls no bastará per gastos
Lo poquet que'm romandrà:
¡Si jò are hagués de jugá!...
¡Ahont m'ha duyt un deù de bastos!

Ara qu'han fèta concòrdia
Ets *inglesos* contra mí,
Aviat puch prende es camí
Que va à la Misericòrdia.
Y entre tant, p'es *qué dirán*,
En mitx de tanta llatzèria,
Amach sa mèua misèria,
Fént veure que vatx en gran.
Fins que romanga tot núu
Axí'm convé ferhó creure:
Tothom, llavò, haurá de veure
Que no es tot òr lo que llúu.
Y captaré, à un cantó,
Diguent, en passá un amich:
«*¡Caritat à un señó rich*
Qu'are es un pòbre señó!»

LAU TIBICRISTE.

XEREMIADES.

Ja tenim Diputats provincials, entre es véys y es nous, com aquell que diu bons y rebedós.

Esperam à veure quina la mourán. Però, per un *improntu* si volguessin un consey de L'IGNORANCIA, (perque més sab un ignorant y un Diputat, que un Diputat tol sol), abans d'emprende òbres de s'importancia que demòstra sa que confronta amb sa còsta de l'Hospital, farian una lladriòla per replegá tot lo necessari, à fi d'acabarles amb un axéch.

Perqu'heu de sebre excel·lentissims señós Diputats, que axò de dexá passá dos hivèrns per demunt un'òbra com aquella, li fa més mal que bé; y llavò que es doblés gastats amb un'òbra no trèuen interés fins que s'habita.

Sia dit entre nòltros; y dexam aná ses òbres que se fèren à n'es Teatro, gastanthi molt més de lo prudent.

Conversa entre un parroquiá y un mosso, dins un café qu'hey fan ayogelada:

—¿Y à la fi qu'es estat allò qu'es diari contava, sobre sa néu que's calá foch?

—Se va cremá, señó: es foch durá tres dies.

—¿Y tot va fé flamada?

—Tot es bigam y es càrritx.....

—Digüeren que tot s'era cremat.

—Tot, no señó: però axí matex s'en cremáren onze pams de néu.

—¡Ja's molt!

—Sí, señó: onze pams, tot carbó y cenra.

Posaríam de messions sa néu cremada

que si es qui primé doná sa noticia hagués sentida aquesta conversa, hauria dit:—«¿Heu veys com jò tenia rahó? En di jò una còsa, ja sé jò perque la dich.

Gracies à Déu, à la Sala hey ha Retgidós de tot ofici, y veys aquí perque s'altre dia, dos empleats d'es qui no han cobrat ha estona ferm, fèyan contes de prende per menestrals, es Retgidós, sastres, sabatés, jarrés, conradós y perruqués que compònen s'Ajuntament, y en canvi de sa séua feyna aná rescaballant lo que acreditan.

S'idèa no mos parex dolenta; y encara podrian demaná metge y missé y potecari de franch, en cas de necessitat, pues de totes aquestes professions també n'hi ha de Retgidós.

Veèm, s'adagi ja'u diu: lo que no se paga amb dinés, se paga amb dinades.

Es tròpis son d'*El Comercio*, qu'es capderré ha afinat es niu d'es frares devant s'establiment fotogràfic de sa Viuda Virenque.

Bé es veritat que no més ha cinch ó sis ahs qu'hey viuen, y que en lloch de sis son dos ó tres, y que may han somiat mudarse à sa fàbrica d'es carré d'ets Oms, com doná per cèrt aquell diari.

Ara à nòltros mos tòca recomaná à ses Autoritats que tengan l'uy al bòu à n'aquells relligiosos, no fos còsa que es malefícis que no s'han atrevit à fé durant aquestes cinch ahs qu'han viscut amagats, los féssin d'avuy envant.

Amb axò de frares, no hi juguem.

El Señó Alcalde majó y dos Tinents han demanat llecècia *ilimitada* per anarsen de Ciutat *por tiempo indeterminado*; vòl dí que, si impòrta, no ténen obligació de torná.

S'Ajuntament los ha concedida sa llecècia.

L'IGNORANCIA, en tal cas, hauria fet dos doblés de lo matex.

Es carretés que traganan escombros à fòra-pòrta han presa sa costum de buydá es carro just à sa roqueta d'es carnicés, devòra sa Portella.

Ses carretades buydades arriban à ferhi un terraplè; però vé una rebumbada, y la ma tot s'en ho du.

Vat' aquí un mèdi segú per convertí en poch temps aquella platja d'es bañs en roquissá, omplintla de tèssts de gèrra y aufabia y bocins de teula.

Si está manat qu'es punt per buydá escombros es es Molinà, ¿per què es carretés no han de cumplí sa lley?

Traslado à n'es Tinent qu'are s'en-carregará de s'Alcaldía.

Ara que mos comensam à acostà à sa temporada de brusques y fiblons, seria còsa de passà un poch de revista à ses teules y volàdes d'alguns carrés, que n'hi ha moltes que s'aguantan pitjò que si fos amb un fil de tereñina.

Seria molt de senti que à qualcun d'es nostros redactòs que van per mitx, ò à qualque Retgidó que per tot tresca, una teula li fés cap de cadenera.

Esperám que s'hi tendrà esment à n'axò; suposat que, tant Retgidós com ignorants, tots hey tenim sa pell.

*
**

Es vapor *Maria* ja no va à Jerusalem, per falta de passatgés.

¡Fòrt! Ell en té sa culpa. Contractant en *Liandro*, en *Gostí* y na *Tonineta*, hagués anunciat que, durant es viatge, horabaxa demunt cubèrta, hey hauria ball de *boleros* cada dia.

No dupiti que d'aquesta manera hauria tengut plè.

*
**

S'Ajuntament ha fundat dues nòves comissions: una de *Bomberos* y un'altra de *Justicia*.

Aquesta de *Justicia* deu essè per pagà à compliment es municipals, serenos y contratistes, abonantlos es *descuento* que los han fèt es qui los han comprat ses pagues atrassades.

DE FORA-MALLORCA.

A una ciutat de México, com manco s'ho pensavan, han descubert que s'empedrat d'es carrés era de pedres que tenian bona part d'òr.

A Ciutat, hey ha ignorants que sospitan si s'Alcalde y es dos Tinents emprenen un viatge en comissió per estudià aquest sistema d'empedrat y durne mòstres.

No mos vendria malament.

*
**

En es Circo ecuestre de Sebastopòl hey trabaya un titerero que camina uys cluchs y de pèu-còix per demunt una còrda.

Se li han fèt proposicions per vení à Mallorca, à mostrà sa séua habilitat, trayant demunt s'empedregat de Cort; y ha contestat que nó, per pò de romandre amb s'òs des turmell fora d'es lloch.

*
**

Es Governadó de Seringapatam (India inglesa) ha privat, baix de severes penes, un joch d'atzar anomenat *Loterian of carton's*, que s'havia comensat à jugà per ses tavernes y cafetins d'aquella població, amb gran disgust de moltes families honrades.

Una comissió compòsta de sa gent més notable de la Ciutat es anada à donà les gracies à n'es Governadó, per havè dictat un'orde tan acertada.

*
**

A un poblet de sa provincia de Lugo diuen qu'hey ha una dòna que té es nas amb tres oronells, y ensuma tan fi, que sent una oló qualsevòl, sia de xuya, tabach, òli ó aygordent, à 320 passes de distancia.

Aquesta sí, que seria bona per *madroña*.

*
**

En ets Estats-Units fan cases, totes de papé.

A Berlin hey ha una gran Iglesia feta de papé.

A Ciutat també hey ha homos y qualque fortuneta des matex material.

MERCAT.

Aquest mes d'Agost passat s'han fètes transaccions, algunes de les quals han llevat sa perèsa à n'es nin Cupido y à n'en Mercuri, que s'havian adormits es mitx d'es balls de *boleros* contemplant na *Terpsicore*. Vatles-t' aquí.

AMORS.—Es que s'han fèts aquest mes han estats daurats, d'òr véy, hò y amb poca mescla.

AMISTATS.—En rauja; se n'han fètes fins y tot per veure ballà na *Tonineta*.

CARABASSES.—Se n'han dades molt pòques, per fòrsa y estentisses, perque ses carabasseres encara están en flò.

CONSTANCIA.—No s'en tròba ni à cent per cent de prima.

DECLARACIONS.—N'hi ha hagut algunes posades en remuy.

FADRINES TIES.—Es gènero encalmat.

FADRINS VEYARDOS.—Plens de desengans, los han pasat ses il·lusions.

POLLES.—De ses moltes que pasturan se n'han col·locades tres; dues d'altres y ben fètes, y una petiteta però ben sana.

POLLOS.—Es que s'han presentats à plassa, los han trobats massa llambri-nés.

VIUDES.—Les han trobades fexugues y amb massa *ofèrta*.

VIUDOS.—Tènen molta tara, molta cloveya y poch bessó.

COTISACIONS.

BOSSSES.—Com corre tant de papé, ja van à cinch per cent de *descuento*.

BILLETS D'AMOR.—Se pagan bé, à vuytanta cinch per cent de prima, per causa de ses multes qu'han posades à n'es traginés.

PAPÉ DE CASAMENT.—Es que s'ha empleat aquest mes, estava picat, havia tornat groch y es sello ja era poch conexedó.—LLORENS MAL-CASADÍS.

PORROS-FUYES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—*Call, y cuy pedres.*
SEMBLANSES.—1. *En que té campanes.*
2. *En que fá papé.*
3. *En que té mola.*
4. *En que té mirada à la mà.*
TRIÀNGUL.—*Caminé-Camin-Cam-Ca-C.*
FUGA.—*Com més ca més vela, y ell se negava.*
ENDEVINAYA.—*Es dotze apòstols.*

LES HAN ENDEVINADES:

Totes.—*Un Ximple y Un Sabatè en dilluns.*
Cinch.—*Cop-piu, Farineta, Dos Tranquils y Un Nèu.*
Tres.—*Quibuscumque y Voravica.*
Y una no més.—*Clapat-Mongt, Un Carrilè, Copèu Traydo y Un Calsat per aygo.*

GEROGLIFICH.

AS D' OROS

FAG (oups) I

ESCAMBRI

LLETERNÉ.

SEMBLANSES.

1. *En que s'assembla un òrga à un ferré?*
2. *Y una frontissa à un punxa?*
3. *Y un moscart à un elefant?*
4. *Y ets escalons de la Sala à un café?*

UN SABATÉ EN DILLUNS.

CAVILACIÓ.

Isleño — Demócrata — Comercio — Ancora — Opinion — IGNORANCIA.

Amb sa primera lletra d'es nòms d'aquests periòdichs compòndre es nòm d'una operació aritmètica.

P. PEXET.

PROBLEMA ARITMETICH.

Dos rellòtges marcan les 12 en punt es dia 10 de Febré. Desde aquell moment, un adelanta 7 minuts cada 20 hores y s'altre n'atrasa 5 en ses matexes 20 hores. Quant tornarán à marcar una mateixa hora, y quina será?

X.

FUGA DE VOCALS.

.NF.NT . C. Q.. B. L. F.

X.

ENDEVINAYA.

Girat de cara ò d'esquena,
Veèm digaume, estimat:
¿Quin es s'animal que es nat
Y de ningú es engenrat,
Y es viu y no se remena?

UN ALARONÉ CIUTADÁ.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

UN CASSADÓ: Sa poesia es massa fluxeta.—DESTAPABURANES: Veürém d'arreglà y aprofità s'article, en tení espay.—SEN GURRIÓ: Ses dues derrerres glòses qu'heu enviades no mos agradan tant com ses altres: per axò no vos agraviu, ni vos canseu d'envià.—FEROSTAS: Aprofitarém es porros-fuyes.—G. R.: Publicarém qualque còsa, y jala envant!—UN SABATÉ EN DILLUNS: Quedau servit.

18 SETEMBRE DE 1880.

Estampa den Pere J. Gelabert.